

[Domov](#) > ... > [Sprožitev Sodnega Postopka](#) > [Kje In Kako](#) > [Uporaba Nacionalne Zakonodaje](#) > Portugal

Uporaba nacionalne zakonodaje

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Portugalska

1 Veljavni pravni viri

V členih 1, 3 in 4 portugalskega civilnega zakonika so določeni naslednji viri notranjega prava:

- zakoni,
- uzance,
- naravno pravo.

V nadaljevanju so navedeni viri mednarodnega prava (člen 8 portugalske ustave).

- Pravila in načela splošnega ali običajnega mednarodnega prava so sestavni del portugalskega prava.

Pravila iz ustrezno ratificiranih ali odobrenih mednarodnih konvencij začnejo v portugalskem nacionalnem pravu veljati z uradno objavo in ostanejo v veljavi, dokler so mednarodno zavezujoča za Portugalsko.

- Pravila, ki jih določijo pristojni organi mednarodnih organizacij, katerih članica je Portugalska, začnejo v portugalskem nacionalnem pravu veljati neposredno, če je to določeno v ustreznih ustanovnih pogodbah.
- Določbe pogodb, ki urejajo delovanje Evropske unije, in pravila, ki jih njene institucije določijo pri izvajanju svojih pristojnosti, se v portugalskem nacionalnem pravu uporabljajo v skladu s pravom Unije in ob upoštevanju temeljnih načel demokratične pravne države.

1.1 Nacionalni predpisi

Zakoni

Zakoni so neposreden vir notranjega prava. V skladu s členom 1(2) portugalskega civilnega zakonika se vse splošne določbe, ki jih določijo pristojni državni organi, štejejo za zakone. V skladu s členom 112(1) portugalske ustave so zakoni, uredbe z zakonsko močjo in regionalne uredbe z zakonsko močjo zakonodajni akti.

Uzance

Uzance so pravno sprejemljive kot vir notranjega prava, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

- niso v nasprotju z načeli dobre vere in
- to predpisuje zakon (člen 3(1) portugalskega civilnega zakonika).

Naravno pravo

Portugalska sodišča lahko rešijo spor v skladu z načeli naravnega prava le v eni od naslednjih okoliščin:

- če to dovoljuje zakon (člen 4(a) portugalskega civilnega zakonika) ali
- če obstaja sporazum med strankama in imata možnost urejati pravno razmerje (člen 4(b) portugalskega civilnega zakonika) ali
- če sta se stranki predhodno sporazumeli o uporabi naravnega prava (člen 4(c) portugalskega civilnega zakonika).

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Konvencije Haaške konference o mednarodnem zasebnem pravu

Portugalsko zavezuje 26 haaških konvencij:

1. Konvencija o civilnem postopku (Haag, 1954)

Glej: [tukaj](#)

2. Konvencija o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti do otrok (Haag, 1956)

Glej: [tukaj](#)

3. Konvencija o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v zvezi s preživninskimi obveznostmi do otrok (Haag, 1958)

Glej: [tukaj](#)

4. Konvencija o pristojnosti organov in pravu, ki se uporablja na področju varstva mladoletnikov (Haag, 1961)

Glej: [tukaj](#)

5. Konvencija o koliziji zakonov glede oblike oporočnih razpolaganj (Haag, 1961)

Glej: [tukaj](#)

6. Konvencija o odpravi legalizacije tujih javnih listin (Haag, 1961)

Glej: [tukaj](#)

7. Konvencija o vročitvi sodnih in zunajsodnih listin v civilnih ali gospodarskih zadevah v tujini (Haag, 1965)

Glej: [tukaj](#)

8. Konvencija o priznavanju in izvrševanju tujih sodnih odločb v civilnih ali gospodarskih zadevah (Haag, 1971)

Glej: [tukaj](#)

9. Dopolnilni protokol h Konvenciji o priznavanju in izvrševanju tujih sodnih odločb v civilnih ali gospodarskih zadevah (Haag, 1971)

Glej: [tukaj](#)

10. Konvencija o priznanju razveze zakonske zveze in prenehanja življenjske skupnosti (Haag, 1970)

Glej: [tukaj](#)

11. Konvencija o zakonu, ki velja za prometne nesreče (Haag, 1971)

Glej: [tukaj](#)

12. Konvencija o pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah v tujini (Haag, 1970)

Glej: [tukaj](#)

13. Konvencija o mednarodnem upravljanju premoženja umrlih oseb (Haag, 1973)

Glej: [tukaj](#)

14. Konvencija o veljavnem pravu v zvezi z odgovornostjo za izdelke z napako (Haag, 1973)

Glej: [tukaj](#)

15. Konvencija o priznavanju in izvrševanju odločb v zvezi s preživninskimi obveznostmi (Haag, 1973)

Glej: [tukaj](#)

16. Konvencija o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti (Haag, 1973)

Glej: [tukaj](#)

17. Konvencija o pravu, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema (Haag, 1978)

Glej: [tukaj](#)

18. Konvencija o sklenitvi in priznavanju veljavnosti zakonske zveze (Haag, 1978)

Glej: [tukaj](#)

19. Konvencija o pravu, ki se uporablja za zastopstvo (Haag, 1978)

Glej: [tukaj](#)

20. Konvencija o civilnopravnih vidikih mednarodnega protipravnega odvzema otrok (Haag, 1980)

Glej: [tukaj](#)

21. Konvencija o varstvu otrok in sodelovanju pri meddržavnih posvojitvah (Haag, 1993)

Glej: [tukaj](#)

22. Konvencija o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok (Haag, 1996)

Glej: [tukaj](#)

23. Konvencija o mednarodnem varstvu odraslih oseb (Haag, 2000)

Glej: [tukaj](#)

24. Konvencija o sporazumih o izbiri sodišča (Haag, 2005)

Glej: [tukaj](#)

25. Konvencija o mednarodni izterjavi preživnine otrok in drugih oblik družinskih preživnin (Haag, 2007)

Glej: [tukaj](#)

26. Protokol o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti (Haag, 2007)

Glej: [tukaj](#)

Konvencije Mednarodne komisije za osebna stanja (ICCS)

Portugalsko zavezuje 10 konvencij ICCS.

Te konvencije so na voljo [tukaj](#).

1. Konvencija o izdajanju nekaterih izpiskov iz listin o osebnem stanju za uporabo v tujini (Pariz, 27. september 1956) Odobrena: zakon št. 33/81, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 196 z dne 27. avgusta 1981

Glej: [tukaj](#)

2. Konvencija o brezplačnem izdajanju prepisov listin o osebnem stanju in oprostitvi legalizacije (Luxembourg, 26. september 1957) Odobrena: zakon št. 22/81, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 189 z dne 19. avgusta 1981

Glej: [tukaj](#)

3. Konvencija o mednarodni izmenjavi informacij v zvezi z osebnim stanjem (Istanbul, 4. september 1958) Odobrena: [zakonski odlok št. 39/80](#), objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 145 z dne 26. junija 1980

Glej: [tukaj](#)

4. Konvencija o spremembah priimkov in imen (Istanbul, 4. september 1958) Odobrena: sklep skupščine Republike št. 5/84, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 40 z dne 16. februarja 1984

Glej: [tukaj](#)

5. Konvencija o razširitvi pristojnosti organov, pooblaščenih za prejemanje izjav o priznanju otrok, rojenih zunaj zakonske zveze (Rim, 14. september 1961) Odobrena: sklep skupščine Republike št. 6/84, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 50 z dne 28. februarja 1984

Glej: [tukaj](#)

6. Konvencija o izdajanju izpiskov iz matičnih knjig v več jezikih (Dunaj, 8. september 1976) Odobrena: vladni odlok št. 34/83, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 109 z dne 12. maja 1983

Glej: [tukaj](#)

7. Konvencija o izdajanju izpiskov iz matičnih knjig v več jezikih (Dunaj, 8. september 1976) Odobrena: vladni odlok št. 34/83, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 109 z dne 12. maja 1983

Glej: [tukaj](#)

8. Konvencija o oprostitvi legalizacije za nekatere listine in dokumente (Pariz, 15. september 1977) Odobrena: zakonski odlok št. 135/82, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 292 z dne 20. decembra 1982

Glej: [tukaj](#)

9. Konvencija o pravu, ki se uporablja za priimke in imena (München, 5. september 1980) Odobrena: sklep skupščine Republike št. 8/84, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 54 z dne 3. marca 1984

Glej: [tukaj](#)

10. Konvencija o izdaji potrdila o neobstoju zadržkov za sklenitev zakonske zveze (München, 5. oktober 1980) Odobrena: vladni odlok št. 40/84, objavljen v portugalskem uradnem listu, serija I, št. 170 z dne 24. julija 1984

Glej: [tukaj](#)

Druge pomembne večstranske konvencije, ki zavezujejo Portugalsko:

Pariška konvencija za varstvo industrijske lastnine (Stockholm, 1967)

Glej: [tukaj](#) in [tukaj](#)

Konvencija ZN o statusu beguncev iz leta 1951 in njen protokol iz leta 1967

Glej: [tukaj](#) in [tukaj](#)

Protokol: [tukaj](#)

Konvencija o enotnih zakonih za menice in zadolžnice in Konvencija o reševanju nekaterih kolizij zakonov v zvezi z menicami in zadolžnicami (Ženeva, 1930)

Glej: [tukaj](#)

Konvencija o enotnih zakonih za čeke in Konvencija o reševanju nekaterih kolizij zakonov v zvezi s čeki (Ženeva, 1931)

Glej: [tukaj](#)

Washingtonska konvencija iz leta 1973 o enotnem zakonu o obliki mednarodne oporoke, katere pogodbenica je Portugalska in katere pristop je bil odobren z zakonskim odlokom št. 252/75

Glej: [tukaj](#)

Konvencija o priznavanju in izvrševanju tujih arbitražnih odločb (New York, 1958)

Glej: [tukaj](#)

Nova luganska konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (Sklep Sveta 2009/430/ES z dne 27. novembra 2008)

Glej: [tukaj](#)

Sklep: [tukaj](#)

Konvencija o mednarodnem železniškem prometu iz leta 1980, kakor je bila spremenjena z Vilenskim protokolom iz leta 1999

Glej: [tukaj](#)

Evropska konvencija o obvestilih o tujem pravu, podpisana leta 1970 v Londonu

Glej: [tukaj](#)

Konvencije Sveta Evrope o preprečevanju nasilja nad ženskami in nasilja v družini ter o boju proti njima – Istanbulska konvencija iz leta 2011

Glej: [tukaj](#)

Konvencija o izterjavi preživninskih zahtevkov v tujini – Newyorška konvencija iz leta 1956

Glej: [tukaj](#) in [tukaj](#)

1.3 Glavne dvostranske konvencije

- Sporazum o sodelovanju glede pravnih vprašanj in pravosodnem sodelovanju med Portugalsko republiko in Republiko Angolo, podpisan v Luandi (1995)

Glej: [tukaj](#)

- Sporazum o sodelovanju glede pravnih vprašanj med Portugalsko republiko in Republiko Gvineja Bissau, podpisan v Bissau (1988)

Glej: [tukaj](#)

- Sporazum o sodelovanju glede pravnih vprašanj in pravosodnem sodelovanju med Portugalsko republiko in Ljudsko republiko Mozambik, podpisan v Lizboni (1990)

Glej: [tukaj](#)

- Sporazum o sodelovanju glede pravnih vprašanj in pravosodnem sodelovanju med Portugalsko republiko in Demokratično republiko São Tomé in Príncipe (1976)

Glej: [tukaj](#)

- Sporazum med Portugalsko republiko in Republiko Zelenortski otoki o izterjavi preživnin (1982)

Glej: [tukaj](#)

- Sporazum o sodelovanju glede pravnih vprašanj in pravosodnem sodelovanju med Portugalsko republiko in Republiko Zelenortski otoki (2003)

Glej: [tukaj](#)

- Sporazum med vlado Portugalske republike in vlado Združenih držav Amerike o izterjavi preživnin (2000)

Glej: [tukaj](#)

- Konvencija med Portugalsko republiko in Velikim vojvodstvom Luksemburg o brezplačni pravni pomoči v zadevah v zvezi s pravico do varstva in vzgoje ter pravico do stikov (1992)

Glej: [tukaj](#)

2 Izvajanje kolizijskih pravil

Napotilo na tuje pravo v kolizijskem pravilu pomeni le uporabo notranjega prava zadevne države, kar ne pomeni, da so pristojna sodišča zadevne države. Edina izjema je, kadar je to v nasprotju z nekim posebnim predpisom (člen 16 portugalskega civilnega zakonika).

Uporaba tujega prava je omejena na pravila tujega pravnega sistema, ki so del ureditve pravnega področja, ki ga zajema kolizijsko pravilo (npr. dedovanje, družina, obveznosti, stvarne pravice) (člen 15 portugalskega civilnega zakonika).

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

Na Portugalskem sodišče ni vezano na trditve strank v zvezi z ugotavljanjem, razlago in uporabo pravnih pravil (člen 5(3) portugalskega zakonika o civilnem postopku). Iz tega splošnega načela izhaja, da nacionalno sodišče uporablja kolizijska pravila na svojo pobudo.

2.2 Zavračanje

Na Portugalskem obstajajo tri glavna pravila glede zavračanja:

- pravilo, ki določa zavračanje na pravo druge države (člen 17 portugalskega civilnega zakonika);
- pravilo, ki določa zavračanje na portugalsko pravo (člen 18 portugalskega civilnega zakonika);
- pravilo, ki določa, v katerih primerih zavračanje ni dovoljeno (člen 19 portugalskega civilnega zakonika).

Zavračanje na pravo druge države

Na Portugalskem lahko sodišče uporabi pravo druge države.

Zavračanje na pravo druge države je mogoče, kadar portugalsko kolizijsko pravilo napotuje na pravo druge države in se šteje, da je navedena država pristojna za obravnavo zadeve (člen 17(1) portugalskega civilnega zakonika).

Zavračanje se ne uporablja, če:

- je tuje pravo, na katero napotuje portugalsko kolizijsko pravilo, osebno pravo in
 - ima zainteresirana stranka običajno prebivališče na Portugalskem ali
 - prebiva v državi, v kateri kolizijska pravila določajo, da se uporablja pravo države, katere državljanstvo ima (člen 17(2) portugalskega civilnega zakonika).

Vendar se zavračanje vedno uporablja, če sta kumulativno izpolnjena oba naslednja pogoja:

- zadeve vključujejo skrbništvo, varstvo, lastninske odnose med zakoncema, starševsko odgovornost, razmerja med posvojitelji in posvojenci ali dedovanje in
- tuje pravo, ki ga opredeljuje portugalsko kolizijsko pravilo, napotuje na pravo kraja, v katerem je nepremično premoženje, in šteje se, da se to pravo lahko uporablja (člen 17(3) portugalskega civilnega zakonika).

Zavračanje na portugalsko pravo

Zavračanje na portugalsko pravo se uporablja, kadar portugalsko kolizijsko pravilo napotuje na pravo druge države, ki ima kolizijsko pravilo, ki napotuje nazaj na portugalsko pravo. V tem primeru se uporablja portugalsko pravo (člen 18(1) portugalskega civilnega zakonika).

Vendar je v zadevah, povezanih z osebnim statusom, zavračanje na portugalsko pravo dovoljeno le, če je izpolnjena naslednja dodatna zahteva:

- zainteresirana stranka ima običajno prebivališče na ozemlju Portugalske ali pa
- se v skladu s pravom države prebivališča zainteresirane stranke šteje, da se uporablja portugalsko pravo (člen 18(2) portugalskega civilnega zakonika).

Primeri, v katerih ni dovoljeno zavračanje

Nobena od navedenih vrst zavračanja ni dovoljena v naslednjih primerih:

- kadar je zaradi zavračanja neveljaven ali neizvršljiv posel, ki bi bil veljaven, če bi se preprosto uporabilo portugalsko kolizijsko pravilo (brez zavračanja) (člen 19(1) portugalskega civilnega zakonika),
- kadar zavračanje povzroči nezakonnost položaja, ki bi sicer bil zakonit (člen 19(1) portugalskega civilnega zakonika),
- kadar so zainteresirane stranke navedle tuje pravo, ki se uporablja, v zadevah, ko je to dovoljeno (člen 19(2) portugalskega civilnega zakonika).

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Navezna okoliščina je dejanska ali pravna okoliščina, ki je izbrana s kolizijskim pravilom in je podlaga za določitev prava, ki se uporablja. Odvisno od primera je to lahko na primer državljanstvo ali kraj, v katerem se je opravil posel, se je ustvarilo intelektualno delo, je bila registrirana pravica, je premoženje ali prebiva zainteresirana stran.

Portugalski pravosodni sistem določa vsaj dve omejitvi za spremembe navezanih okoliščin:

- goljufivo izogibanje zakonu – ne upošteva se sprememba navezne okoliščine, ki izhaja iz dejanske ali pravne okoliščine, ki jo je ustvarila zainteresirana stranka, da bi se izognila uporabi zakona, ki bi se sicer uporabil (člen 21 portugalskega civilnega zakonika);
- sprememba osebnega prava ne vpliva na dopolnjeno polnoletnost v skladu s prejšnjim osebnim pravom (člen 29 portugalskega civilnega zakonika).

Če ni mogoče določiti navezne okoliščine, od katere je odvisna določitev prava, ki se uporablja, se uporabi pravo, ki se sicer uporablja (člen 23 portugalskega civilnega zakonika).

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

Kršenje javnega reda

Določbe tujega prava, na katere napotuje kolizijsko pravilo, se ne uporabljajo, če so v nasprotju s temeljnimi načeli mednarodnega javnega reda portugalske države (člen 22(1) portugalskega civilnega zakonika). V tem primeru se uporabljajo druge določbe tujega prava, ki se štejejo za ustreznejše, ali pravila portugalskega notranjega prava (člen 22(2) portugalskega civilnega zakonika).

Mednarodne konvencije in zakonodaja EU

Kadar mednarodne konvencije, ki so zavezujoče za Portugalsko, ali zakonodaja EU določajo pravila o pravu, ki se uporablja, ki se razlikujejo od pravil, določenih v nacionalnih kolizijskih pravilih, se ta nacionalna pravila ne uporabljajo.

2.5 Dokazovanje tujega prava

Kdor se sklicuje na tuje pravo, mora dokazati njegov obstoj in vsebino, vendar mora sodišče na svojo pobudo poskusiti pridobiti informacije o tujem pravu. Tuje pravo se razlaga v okviru sistema, v katerega spada, in v skladu s tam določenimi pravili razlage (člen 23(1) portugalskega civilnega zakonika).

Za pridobitev informacij o tujem pravu glede civilnih in gospodarskih zadev se je mogoče sklicevati na dve konvenciji, katerih pogodbenica je Portugalska:

- Evropska konvencija o obvestilih o tujem pravu (London, 1968),
- Konvencija o obvestilih v pravnih zadevah v zvezi s pravom, ki se uporablja, in njegovo uporabo (Brasilia, 1972).

Če ni mogoče ugotoviti vsebine tujega prava, se uporabi pravo, ki bi se sicer uporabljalo (člen 23(2) portugalskega civilnega zakonika).

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

Ureditev, določena v zakonodaji EU

V državah članicah Evropske unije (razen na Danskem) se pravo, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja, določi v skladu z Uredbo (ES) št. 593/2008 z dne 17. junija 2008 (Rim I), ki prevlada nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Danska je edina država članica EU, za katero se Uredba (ES) št. 593/2008 z dne 17. junija 2008 ne uporablja. Zanj še vedno velja Rimska konvencija iz leta 1980 o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih. Na Danskem se pravo, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja, določi v skladu z Rimsko konvencijo iz leta 1980, ki prevlada nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Ureditev, določena v nacionalnih kolizijskih pravilih

Vprašanja, povezana s potrditvijo, razlago in izpolnitvijo izjave o nameri ali odsotnostjo volje ali pomanjkljivostmi v izjavi volje, ureja:

- pravo, ki se uporablja za vsebino posla (člen 35(1) portugalskega civilnega zakonika).

Opredelitev ravnanja kot izjave o nameri ureja:

- pravo, ki velja v kraju običajnega skupnega prebivališča izjavitelja in prejemnika izjave ali, če tega ni,
- pravo, ki velja v kraju, kjer se je izvedlo ravnanje.

Opredelitev molka kot načina izjave ureja:

- pravo, ki velja v kraju običajnega skupnega prebivališča izjavitelja in prejemnika izjave ali, če tega ni,
- pravo, ki velja v kraju, kjer je bil prejet predlog (člen 35(2) in (3) portugalskega civilnega zakonika).

Obliko izjave o nameri ureja:

1. pravo, ki se uporablja za vsebino posla, ali
2. pravo, ki velja v kraju, kjer se poda izjava, ali
3. pravo države, na katero napotuje kolizijsko pravilo, ki velja v kraju, kjer se poda izjava (člen 36(1) in (2) portugalskega civilnega zakonika).

Opozorilo:

Druga in tretja možnost sta dopustni samo, če pravo, ki ureja vsebino posla, ne določa, da je izjava nična ali neizvršljiva v primeru neskladnosti z neko obliko, tudi če je posel sklenjen v tujini.

Pravno zastopanje ureja:

- pravo, ki ureja pravno razmerje, iz katerega izhaja pooblastilo za zastopanje (člen 37 portugalskega civilnega zakonika).

Zastopanje pravnih oseb s strani njihovih organov ureja:

- zadevno osebno pravo.

Prostovoljno zastopanje je urejeno na naslednji način:

- Pravo države, v kateri se izvajajo pooblastila za zastopanje, ureja obstoj, trajanje, spremembe, učinke in prenehanje pooblastil za zastopanje (člen 39(1) portugalskega civilnega zakonika).
- Pravo države, v kateri ima zastopana oseba običajno prebivališče, se uporablja, če zastopnik izvaja svoja pooblastila v državi, ki ni država, ki jo je navedla zastopana oseba, in če je s tem seznanjena tretja stranka, s katero sklene pogodbo (člen 39(2) portugalskega civilnega zakonika).
- Pravo, ki velja v kraju zastopnikovega registriranega sedeža, se uporablja, če navedeni zastopnik izvaja zastopanje poklicno in je s tem seznanjena tretja pogodbeni stranka (člen 39(3) portugalskega civilnega zakonika).
- Pravo kraja, v katerem je nepremično premoženje, se uporablja, kadar se zastopanje nanaša na razpolaganje s tem premoženjem ali njegovo upravljanje (člen 39(3) portugalskega civilnega zakonika).

Zastaralne roke in prekluzijo ureja:

- pravo, ki se uporablja za pravico, na katero se nanaša zastaralni rok ali prekluzija (člen 40 portugalskega civilnega zakonika).

Obveznosti, ki izhajajo iz pravnih poslov, in vsebino posla ureja:

I. pravo, ki so ga izbrale ali želele pogodbene stranke (člen 41(1) portugalskega civilnega zakonika), če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:

- njegova uporaba ustreza resnim interesom izjaviteljev ali
- povezano je z enim od vidikov posla, ki spadajo na področje uporabe mednarodnega zasebnega prava (člen 41(2) portugalskega civilnega zakonika);

II. če pogodbene stranke ne določijo prava, se uporablja naslednje pravo:

- v primeru enostranskega posla pravo, ki velja v kraju običajnega prebivališča izjavitelja;
- v primeru pogodbe pravo, ki se uporablja v kraju skupnega običajnega prebivališča strank (člen 42(1) portugalskega civilnega zakonika);

III. če stranke v pogodbi niso določile prava in če nimajo skupnega običajnega prebivališča, je treba razlikovati med dvema okoliščinama:

- neodplačne pogodbe; zanje se uporablja pravo, ki velja v kraju običajnega prebivališča pogodbene stranke, ki je dodelila ugodnost;
- odplačne pogodbe; zanje se uporablja pravo, ki velja v kraju, kjer je bila pogodba sklenjena (člen 42(2) portugalskega civilnega zakonika).

Za upravljanje podjetja se uporablja:

- pravo, ki velja v kraju, v katerem vodstvo izvaja glavno dejavnost (člen 43 portugalskega civilnega zakonika).

Za neupravičeno obogatitev se uporablja:

- pravo, na katerem je temeljil prenos premoženja na stranko, ki je obogatela.

3.2 Nepogodbene obveznosti

Ureditev, določena v zakonodaji EU

V državah članicah Evropske unije (razen na Danskem) se pravo, ki se uporablja za nepogodbene obveznosti, določi v skladu z Uredbo (ES) št. 864/2007 z dne 11. julija 2007 (Rim II), ki prevlada nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Vendar se v odnosih med Portugalsko in državami pogodbenicami Haaške konvencije iz leta 1971 o zakonu, ki velja za prometne nesreče, pravo, ki se uporablja v takih primerih, določi v skladu z navedeno konvencijo, ki prevlada nad kolizijskimi pravili, določenimi v uredbi Rim II (člen 28 uredbe Rim II).

Ureditev, določena v nacionalnih kolizijskih pravilih

I. Nepogodbena obveznost, ki temelji na nedopustnem dejanju ali tveganju, ureja:

- a) pravo države, v kateri je bila izvedena glavna škodljiva dejavnost, ali
- b) v primeru opustitve dejanja, pravo, ki velja v kraju, kjer bi morala odgovorna oseba izvesti dejanje (člen 45(1) portugalskega civilnega zakonika).

II. Če se storilec ne šteje za odgovornega v skladu s pravom kraja, v katerem je bila izvedena škodljiva dejavnost, ali v primeru opustitve dejanja pravom, ki velja v kraju, kjer bi morala odgovorna oseba izvesti dejanje, se uporablja pravo države, v kateri se je pojavil škodljivi učinek, če sta kumulativno izpolnjeni obe naslednji zahtevi:

- a) storilec se šteje za odgovornega v skladu s pravom države, v kateri se je pojavil škodljivi učinek, in
- b) storilec bi moral predvideti, da bo zaradi njegovega dejanja ali opustitve v zadevni državi nastala škoda (člen 45(2) portugalskega civilnega zakonika).

III. Zgoraj navedeni pravili I in II se ne uporabljata v naslednjih primerih:

- a) če imata storilec in oškodovanec enako državljanstvo ali enako običajno prebivališče in sta občasno v tujini, se uporablja pravo države, katere državljana sta ali v kateri imata skupno običajno prebivališče, kakor je ustrezno;
- b) to ne posega v določbe države, v kateri se nahajata, ki se morajo uporabljati enako za vse osebe (člen 45(3) portugalskega civilnega zakonika).

3.3 Osebni status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

Pojem osebnega prava

- Fizične osebe:
 - za fizično osebo se uporablja osebno pravo države, katere državljanstvo ima (člen 31(1) portugalskega civilnega zakonika);
 - za osebe brez državljanstva se uporablja osebno pravo, ki velja v kraju njihovega običajnega prebivališča (člen 32(1) portugalskega civilnega zakonika). Če je oseba brez državljanstva mladoletnik ali ogrožena oseba, se zanjo uporablja osebno pravo, ki velja v kraju njenega stalnega prebivališča (člen 32(2) portugalskega civilnega zakonika).
- Pravne osebe:
 - za pravno osebo se uporablja osebno pravo države, v kateri ima registrirani sedež in dejanski sedež

uprave (člen 33(1) portugalskega civilnega zakonika).

Osebnostno pravo za fizične osebe ureja:

- zakonski stan (člen 25 portugalskega civilnega zakonika);
- sposobnost (člen 25 portugalskega civilnega zakonika);
- pridobitev in prenehanje pravne osebnosti (člen 26(1) portugalskega civilnega zakonika);
- osebnostne pravice – obstoj, varstvo in omejitve (pri čemer velja, da tujec ali oseba brez državljanstva ne uživa nobenega pravnega varstva, ki ni priznано v skladu s portugalskim pravom) (člen 27 portugalskega civilnega zakonika);
- polnoletnost (pri čemer velja, da sprememba osebnega prava ne vpliva na dopolnjeno polnoletnost v skladu s prejšnjim osebnim pravom) (člen 29 portugalskega civilnega zakonika);
- skrbništvo in podobne ureditve, katerih namen je zavarovati osebe, ki niso pravno sposobne (člen 29 portugalskega civilnega zakonika).

Osebnostno pravo za pravne osebe ureja:

- sposobnost pravne osebe;
- ustanovitev, delovanje in pristojnost njenih organov;
- načine pridobitve in izgube članstva ter pravice in dolžnosti, ki iz tega izhajajo;
- odgovornost pravne osebe, njenih organov in članov do tretjih oseb;
- preoblikovanje, prenehanje in ukinitve pravne osebe (člen 33(2) portugalskega civilnega zakonika).

Prenos in združitve pravnih oseb:

- Prenos registriranega sedeža pravne osebe iz ene države v drugo ne pomeni, da preneha njena pravna osebnost, če je pravo, ki se uporablja za oba registrirana sedeža, glede tega vprašanja usklajeno.
- Združitve pravnih oseb, za katere se uporablja različno osebnostno pravo, se oceni v skladu z obema vrstama prava (člen 33(3) in (4) portugalskega civilnega zakonika).

Mednarodne pravne osebe:

- Osebnostno pravo je določeno v aktu o ustanovitvi ali v statutu.
- V nasprotnem primeru se uporablja pravo države, v kateri je registrirani sedež (člen 34 portugalskega civilnega zakonika).

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

3.4.1 Določitev razmerij med starši in otroki

Določitev razmerja med starši in otroki ureja:

- osebnostno pravo starša v času določitve razmerja (člen 56(1) portugalskega civilnega zakonika);
- v primeru otroka poročene matere in če se določitev razmerja med starši in otroki nanaša na očeta, skupno nacionalno pravo obeh staršev ali, če tega prava ni, pravo običajnega skupnega prebivališča zakoncev, če pa tudi to ni mogoče, osebnostno pravo otroka (člen 56(2) portugalskega civilnega zakonika).

Razmerja med starši in otroki ureja:

- skupno nacionalno pravo staršev ali, če to ni mogoče,
- pravo skupnega običajnega prebivališča staršev ali,
- če imajo starši običajno prebivališče v različnih državah, osebnostno pravo otroka (člen 57(1) portugalskega civilnega zakonika).

3.4.2 Posvojitve

Posvojitve, razmerje med posvojiteljem in posvojencem ter razmerja med posvojencem in njegovo biološko družino ureja:

- osebnostno pravo posvojitelja (člen 60(1) portugalskega civilnega zakonika) ali
- če sta posvojitelja poročena ali če je posvojenec otrok enega od njiju, skupno nacionalno pravo posvojiteljev ali, če to ni mogoče,

- pravo, ki se uporablja v kraju skupnega običajnega prebivališča posvojiteljev, ali, če to ni mogoče,
- pravo države, s katero je najtesneje povezano družinsko življenje posvojiteljev (člen 60(2) portugalskega civilnega zakonika).

Okoliščine, v katerih ni dovoljena posvojitev:

- posvojitev ni dovoljena, če pravo, ki ureja razmerje med posvojencem in njegovimi biološkimi starši, ne priznava ali ne dopušča posvojitve v teh okoliščinah (člen 60(4) portugalskega civilnega zakonika).

Okoliščine, v katerih je potrebna privolitev za posvojitev ali določitev razmerja med starši in otroki:

- kadar je v skladu z osebnim pravom posvojenca potrebno njegovo soglasje (člen 61(1) portugalskega civilnega zakonika);
- kadar je v skladu s pravom, ki ureja razmerje med zainteresirano stranko in tretjo stranko, s katero je zadevna oseba povezana na podlagi družinskega razmerja ali skrbništva, potrebna privolitev tretje stranke (člen 62(2) portugalskega civilnega zakonika).

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

3.5.1 Zakonska zveza

Osebno pravo vsakega od bodočih zakoncev se uporablja za:

- njuno sposobnost sklenitve zakonske zveze;
- njuno sposobnost sklenitve predporočne pogodbe;
- pravila v zvezi z odsotnostjo privolitve ali pomanjkanjem svobodne privolitve bodočih zakoncev (člen 49 portugalskega civilnega zakonika).

Oblike zakonske zveze ureja:

- pravo države, v kateri je zakonska zveza sklenjena;
- nacionalno pravo katerega koli od zakoncev, če sta oba tujca, ki sta sklenila zakonsko zvezo na Portugalskem pred zadevnimi konzularnimi ali diplomatskimi uslužbenci, in če to pravo določa enako pristojnost portugalskim konzularnim in diplomatskim uslužbencem (člen 51(1) portugalskega civilnega zakonika);
- diplomatski ali konzularni uslužbenci portugalske države ali katoliški duhovniki lahko opravijo poročni obred za sklenitev zakonske zveze dveh portugalskih državljanov ali portugalskega in tujega državljana v tujini (člen 51(2) portugalskega civilnega zakonika);
- v kateri koli od okoliščin, navedenih v prejšnji alineji, mora pristojni organ pred sklenitvijo zakonske zveze objaviti obvestila, razen če je te zahteve oproščen (člen 51(3) portugalskega civilnega zakonika);
- v tujini opravljena cerkvena poroka dveh portugalskih državljanov ali portugalskega in tujega državljana se ne glede na pravno obliko zakonske zveze šteje za katoliško poroko in se na Portugalskem prepíše na podlagi župnijskih evidenc (člen 51(4) portugalskega civilnega zakonika).

Razmerja med zakoncema in spremembe premoženjskega razmerja med zakoncema ureja:

- skupno nacionalno pravo (člen 52(1) portugalskega civilnega zakonika) ali, če to ni mogoče,
- pravo, ki se uporablja v kraju skupnega običajnega prebivališča, ali, če to ni mogoče,
- pravo države, s katero je najtesneje povezano družinsko življenje (člen 51(2) portugalskega civilnega zakonika).

3.5.2 Zunajzakonska skupnost in partnerstvo

Ni nacionalnih kolizijskih pravil, ki bi posebej določala pravo, ki se uporablja za neporočene/zunajzakonske pare in partnerstva.

V skladu z notranjim pravom zunajzakonsko skupnost ureja Zakon št. 7/2001 z dne 11. maja 2001 (zaščita zunajzakonskih skupnosti), kakor je bil nazadnje spremenjen z Zakonom št. 71/2018 z dne 31. decembra 2018.

Portugalsko pravo opredeljuje zunajzakonsko skupnost kot pravni položaj dveh oseb, ki živita skupaj, kot če bi

bila poročena, več kot dve leti in ne glede na spol (člen 1(2) zakona o zaščiti zunajzakonskih skupnosti).

Če ni kolizijskih pravil, ki bi posebej določala zunajzakonsko skupnost, se lahko smiselno uporabljajo kolizijska pravila, ki se nanašajo na razmerja med zakoncema in spremembe premoženjskega razmerja med zakoncema. Vendar se to v nacionalni sodni praksi razlaga različno.

3.5.3 Razveza zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti

Ureditev, določena v zakonodaji EU

V državah članicah Evropske unije, ki sodelujejo v tem mehanizmu za okrepljeno sodelovanje, se pravo, ki se uporablja za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti, določi v skladu z Uredbo Sveta (EU) št. 1259/2010, ki prevlada nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Ureditev, določena v nacionalnih kolizijskih pravilih

Za razvezo zakonske zveze in prenehanje življenjske skupnosti, kar zadeva osebe in premoženje, se uporablja:

- skupno nacionalno pravo ali, če to ni mogoče,
- pravo, ki se uporablja v kraju skupnega običajnega prebivališča, ali, če to ni mogoče,
- pravo države, s katero je najtesneje povezano družinsko življenje (člen 52 portugalskega civilnega zakonika, ki se v skladu s členom 55(1) istega zakonika uporablja za prenehanje življenjske skupnosti, kar zadeva osebe in premoženje).

Sprememba prava, ki se uporablja za stalnost zakonske zveze:

- V tem primeru se lahko kot podlaga za razvezo zakonske zveze ali prenehanje življenjske skupnosti uporabi samo dejstvo, ki je bilo pomembno v času, ko je bilo ugotovljeno (člen 55(2) portugalskega civilnega zakonika).

3.5.4 Preživninske obveznosti

Ureditev, določena v Haaškem protokolu iz leta 2007

V državah članicah Evropske unije (razen na Danskem) se pravo, ki se uporablja za preživninske obveznosti, ki izhajajo iz družinskih razmerij, razmerij med starši in otroki, zakonske zveze ali svaštva, vključno s preživninskimi obveznostmi do otrok, katerih starša nista poročena, določi v skladu s Haaškim protokolom z dne 23. novembra 2007 o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti, ki prevlada nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Ureditev, določena v nacionalnih kolizijskih pravilih

Uporablja se zgoraj navedeno pravo, kakor je ustrezno:

- kar zadeva *razmerja med starši in otroki* ter *razmerja med posvojitelji in posvojenci*, v razdelku *Določitev starševskega razmerja, vključno s posvojitvijo*;
- kar zadeva *razmerja med zakoncema*, v razdelku *Zakonska zveza, neporočeni/zunajzakonski pari, partnerstva, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti in preživninske obveznosti*.

V primeru preživninskih obveznosti, ki izhajajo iz družinskih razmerij, se uporablja:

- osebno pravo zadevnih strank.

V primeru preživninskih obveznosti, ki izhajajo iz pravnih poslov, se uporablja:

- zgoraj navedeno pravo v razdelku *Pogodbena obligacijska razmerja in pravni akti*, zlasti kar zadeva *obligacijska razmerja, ki izhajajo iz pravnih poslov, in vsebino posla*.

V primeru preživninskih obveznosti, ki izhajajo iz dedovanja ali oporočnega razpolaganja, se uporablja:

- spodaj navedeno pravo v razdelku *Oporoke in dedovanje*.

3.6 Premoženjska razmerja med zakoncema

Ureditev, določena v zakonodaji EU

V državah članicah Evropske unije, ki sodelujejo v tem mehanizmu za okrepljeno sodelovanje in med katerimi je tudi Portugalska, se pravo, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema in premoženjskopravne posledice registriranih partnerskih skupnosti, določi v skladu z Uredbo Sveta (EU) 2016/1103 oziroma Uredbo Sveta (EU) 2016/1104, ki prevladata nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Ureditev, določena v nacionalnih kolizijskih pravilih

Za predporočne pogodbe (vsebina in učinki) in premoženjska razmerja med zakoncema (določena z zakonom ali pogodbo) se uporablja:

- nacionalno pravo zakoncev, ki je veljalo v času sklenitve zakonske zveze (člen 53(1) portugalskega civilnega zakonika), ali, če nimata istega državljanstva,
- pravo, ki je veljalo v kraju skupnega običajnega prebivališča zakoncev v času sklenitve zakonske zveze, ali, če to ni mogoče,
- pravo, ki je veljalo v kraju prvega skupnega prebivališča zakoncev (člen 53(1) portugalskega civilnega zakonika), ali,
- katera koli od prejšnjih ureditev, če se uporablja tuje pravo, eden od bodočih zakoncev običajno prebiva na Portugalskem in sta se o tem dogovorila, ne da bi to vplivalo na pravice tretje stranke pred sklenitvijo takega dogovora (člen 53(3) portugalskega civilnega zakonika).

Glede sprememb premoženjskega razmerja med zakoncema glej sklic na *razmerja med zakoncema in spremembe premoženjskega razmerja med zakoncema* v točki 3.5.1 *Zakonska zveza* (člen 54 portugalskega civilnega zakonika).

3.7 Oporoke in dedovanje

Ureditev, določena v zakonodaji EU

V državah članicah Evropske unije (razen na Danskem in Irskem) se pravo, ki se uporablja za dedovanje, določi v skladu z Uredbo (EU) št. 650/2012, ki prevlada nad spodaj navedenimi nacionalnimi kolizijskimi pravili, če je v njih določeno drugače.

Uredba EU o dedovanju ne posega v uporabo mednarodnih konvencij, katerih pogodbenica je Portugalska v času njenega sprejetja (člen 75(1) Uredbe (EU) št. 650/2012).

Čeprav je Portugalska podpisnica Haaške konvencije iz leta 1961 o koliziji zakonov glede oblike oporočnih razpolaganj, je doslej (april 2021) ni ratificirala in zato zanjo ni zavezujoča.

Mednarodne oporoke kot take urejajo Washingtonska konvencija iz leta 1973 o enotnem zakonu o obliki mednarodne oporoke, katere pogodbenica je Portugalska in pristop h kateri je bil odobren z zakonskim odlokom št. 252/75 z dne 23. maja 1975, ter pravila, določena v portugalskem notarskem zakoniku.

Ureditev, določena v nacionalnih kolizijskih pravilih

Osebno pravo oporočitelja v času smrti se uporablja za:

- dedovanje,
- pooblastila upravitelja zapuščine in izvršitelja oporoke (člen 61 portugalskega civilnega zakonika).

Pravo oporočitelja ob sestavi oporoke se uporablja za:

- sposobnost izvedbe, spremembe ali preklica razpolaganja v primeru smrti (člen 63(1) portugalskega civilnega zakonika);
- posebno obliko, ki je potrebna glede na starost osebe, ki izvede razpolaganje (člen 63(1) portugalskega civilnega zakonika);
- razlago klavzul in določb ob smrti, razen če je navedeno sklicevanje na drugo pravo (člen 64(a))

- portugalskega civilnega zakonika);
- odsotnost privolitve in pomanjkanje svobodne privolitve (člen 64(b) portugalskega civilnega zakonika);
- dopustnost skupnih oporok (člen 64(c) portugalskega civilnega zakonika);
- dopustnost dogovorov glede dedovanja brez poseganja v zgoraj navedeno ureditev v razdelku *Premoženjska razmerja med zakoncema* (člen 64(c) portugalskega civilnega zakonika).

Opozorilo:

V primeru spremembe osebnega prava po razpolaganju v primeru smrti lahko oseba, ki izvede razpolaganje, še vedno prekliče navedeno razpolaganje v skladu s prejšnjim osebnim pravom (člen 65(1) portugalskega civilnega zakonika).

Glede oblike razpolaganja v primeru smrti in preklica ali spremembe razpolaganja se lahko kot druga možnost uporabi:

- pravo, ki velja v kraju, kjer je bilo dejanje izvedeno, ali
- osebno pravo zapustnika ob sestavi oporoke ali
- osebno pravo zapustnika v času smrti ali
- pravo, na katero napotuje lokalno kolizijsko pravilo (*člen 64(1) portugalskega civilnega zakonika*).

Omejitve glede te ureditve:

Zagotoviti je treba skladnost z obliko, ki jo zahteva osebno pravo zapustnika ob sestavi oporoke, če bi imela neskladnost za posledico neveljavnost ali neizvršljivost oporoke, tudi če je sestavljena v tujini.

3.8 Stvarne pravice

V zvezi s posestjo, lastninsko pravico in drugimi stvarnimi pravicami se uporablja:

- pravo države, v kateri je zadevno premoženje (*člen 46(1) portugalskega civilnega zakonika*).

Za pridobitev in prenos stvarnih pravic na premoženju v tranzitu se uporablja:

- pravo namembne države (*člen 46(2) portugalskega civilnega zakonika*).

Za priznanje/pridobitev in prenos stvarnih pravic na prevoznih sredstvih, ki jih je treba registrirati, se uporablja:

- pravo države, v kateri je bila opravljena registracija (*člen 46(3) portugalskega civilnega zakonika*).

Za sposobnost priznanja/pridobitve stvarnih pravic na nepremičnini ali razpolaganja z njo se uporablja:

- pravo, ki velja v kraju, kjer je zadevno premoženje, če je tako določeno v navedenem pravu, ali, če ni tako določeno v navedenem pravu,
- ustrezno osebno pravo (*člen 47 portugalskega civilnega zakonika*).

Za avtorske pravice se uporablja:

- pravo, ki velja v kraju, kjer je bilo delo prvič objavljeno, ali, če ni bilo objavljeno,
- osebno pravo avtorja brez poseganja v določbe posebne zakonodaje (*člen 48(1) portugalskega civilnega zakonika*).

Za industrijsko lastnino se uporablja:

- pravo države, v kateri je bila ustvarjena (*člen 48(2) portugalskega civilnega zakonika*).

3.9 Insolventnost

Na splošno se uporablja pravo države, v kateri je bil uveden postopek (člen 276 portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij).

V nekaterih primerih obstajajo izjeme od tega pravila v zvezi z učinki razglasitve insolventnosti:

- pogodbe o zaposlitvi in delovna razmerja ureja pravo, ki se uporablja za pogodbe o zaposlitvi (člen 277 portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- v primeru pravic dolžnika na nepremičnini, ladji ali zrakoplovu, za katere je potreben vpis v javni register, se uporablja pravo države, ki vodi register (člen 278 portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- pogodbe, ki podeljujejo pravico do pridobitve stvarnih pravic na nepremičnini ali pravico do uporabe navedene nepremičnine, ureja izključno pravo države, na katere ozemlju je nepremičnina (člen 279(1) portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- pravice prodajalca v zvezi s premoženjem, prodanim plačilno nesposobnemu dolžniku s pridržkom lastninske pravice, in stvarne pravice upnikov ali tretjih oseb na premoženju, ki pripada dolžniku in ki je bilo ob začetku obravnave na ozemlju druge države, ureja izključno pravo navedene države (člen 280(1) portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- pravice v zvezi z imenskimi ali deponiranimi vrednostnimi papirji ureja pravo, ki se uporablja za prenos vrednostnih papirjev, v skladu s členom 41 portugalskega zakonika o vrednostnih papirjih (člen 282(1) portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- pravice in obveznosti udeležencev na finančnem trgu ali v plačilnem sistemu, kot je opredeljen v členu 2(a) Direktive 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998, ali enakovrednem sistemu, ureja pravo, ki se uporablja za navedeni sistem (člen 285 portugalskega zakonika o vrednostnih papirjih ter člen 282(2) portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- transakcije prodaje in ponovnega nakupa v smislu člena 12 Direktive Sveta 86/635/EGS z dne 8. decembra 1986 ureja pravo, ki se uporablja za tovrstne pogodbe (člen 283 portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij);
- še nekončan postopek v zvezi s premoženjem ali pravico, ki je sestavni del stečajne mase, ureja izključno pravo države, v kateri se vodi postopek (člen 285 portugalskega zakonika o insolventnosti in sanaciji podjetij).

Povezave na ustrezno nacionalno zakonodajo:

[Portugalska ustava](#)

[Portugalski civilni zakonik](#)

[Portugalski notarski zakonik](#)

[Portugalski zakonik o insolventnosti in sanaciji podjetij](#)

Končna opomba

Informacije v tem informativnem listu so splošne in niso izčrpne. Ne zavezujejo kontaktne točke, Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah, sodišč ali drugih oseb. Njihov namen ni, da bi nadomestile preučitev veljavne zakonodaje.

■ Zadnja posodobitev: 10/11/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.